

Monique Bol

Dubbel verraad

*zachte lentedacht
fragiele kinderkrabbels
kleuren uit een stift*

Op mijn hoofdkussen ligt een kaartje. Een bonte vlinder vliegt naar me toe, de kleuren glijden hier en daar wat buiten de lijntjes. 'Mama, ik hou van je', lees ik in onregelmatige blokletters. Tranen springen me in de ogen. Trots en ontroering wisselen elkaar af. Deze liefdesverklaring staat voor opperste geluk. Mijn moederhart straalt.

Later die week maak ik een foto van het kaartje. Ik schrijf er een vrolijke tekst bij en stuur alles op naar een tijdschrift. De redactie is ontroerd, denk ik, want later kan iedereen lezen over mijn moment van intens geluk, met de foto erbij; en naam en al.

Als dochterlief thuiskomt, staat haar gezichtje op onweer. Ze is boos op me. Heel boos. Na lang aandringen roept ze dat een vriendje op school haar vlinder ontdekte in een boekje.

Haar vlinders zijn op. Nooit nog zal ze er eentje laten landen op mijn kussen.

*kussen zonder kaart
tranen in de kille herfst
al blijft de liefde
het impulsieve getemd
de vlinder is gevlogen*

